

**VÝROČNÍ ZPRÁVA O ČINNOSTI V OBLASTI POSKYTOVÁNÍ INFORMACÍ podle
zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění
pozdějších předpisů,
ZA ROK 2017**

V souladu s ustanovením § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), zveřejňuje Kraj Vysočina následující údaje:

- I. V roce 2017 bylo podáno **147** žádostí o informace ve smyslu InfZ písemně nebo prostřednictvím elektronické pošty, z toho bylo rozhodnutím **17** žádostí zcela nebo částečně odmítnuto. Další žádosti byly podávány telefonicky nebo ústně a byly zodpovězeny příslušnými zaměstnanci Kraje Vysočina zařazenými do Krajského úřadu Kraje Vysočina.
- II. V roce 2017 bylo podáno **17** odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.
- III. Soudem bylo vyřešeno **10** případů ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

- Rozsudkem KS v Českých Budějovicích č.j. 10A 152/2015-61 ze dne 23. 1. 2017 se rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2015, č. j. KUJI 52445/2015 zrušuje, rozhodnutí Městského úřadu Humpolec ze dne 10. 7. 2015, č. j. MUHU/11488/2015/Fa, se v části, kterou byla žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 19. 6. 2015 částečně odmítnuta, zrušuje; Městský úřad Humpolec, se sídlem Humpolec, Horní náměstí 300, je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informaci o jménu a příjmení osob, které v roce 2014 zastávaly pozice jednotlivých vedoucích odborů Městského úřadu Humpolec, a to ve formě jmenovitě přiřazených údajů o jménu a příjmení těchto osob k bodům 2. až 9. již poskytnuté informace ze dne 10. 7. 2015, č. j. MUHU/11488/2015/Fa, o výši platu a odměn těchto osob za rok 2014 a žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně.

Žalobcem požadované informace o platech zaměstnanců povinného subjektu musí být poskytnuty, jelikož jsou vypláceny z veřejných prostředků a zaměstnanci se tak stávají příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda se jedná o příjemce veřejných prostředků, je původ vyplácených prostředků, nikoli vztah, na základě něhož jsou prostředky vypláceny. Vymezením pojmu „příjemce veřejných prostředků“ se blíže zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku pátého senátu, v němž za příjemce veřejných prostředků označil pouze tu osobu, již jsou veřejné prostředky „poskytnuty“, přičemž veřejné prostředky jsou definovány v § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žádost žalobce o poskytnutí informace podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je oprávněnou, neboť žalobce požaduje informaci, která se týká příjemců

veřejných prostředků, a nebyly naplněny podmínky, při jejichž splnění se informace neposkytne (§ 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím). Krajský soud zdůrazňuje skutečnost, že informaci o výši platu a odměn poskytovaných z veřejných prostředků vysoce postaveným úředníkům může požadovat kdokoli a informace mu musí být poskytnuta.

- Rozsudkem KS v Hradci Králové č.j. 31A 12/2015 – 41 ze dne 15. 3. 2017 se rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 11. 9. 2015, č. j. KUJI 58483/2015, a rozhodnutí města Přibyslav ze dne 9. 7. 2015, č. j. 2263/2015/taj, zrušují, město Přibyslav je povinno poskytnout žalobkyni do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o výši mimořádných odměn vyplacených pracovníkům příspěvkových organizací města (Základní školy Přibyslav, Mateřské školy Přibyslav, Kulturního zařízení města Přibyslav), Sportovního zařízení města Přibyslav a správci městských lesů za rok 2014 a 1. pololetí roku 2015 a žalovaný je povinen nahradit žalobkyni do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 3.000,- Kč.
Podmínky, za nichž není možno vyhovět žádosti o informaci o platech (odměnách) poskytovaných z veřejných prostředků, vymezuje výše opakovaně zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 62. Z něj vyplývá, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby, zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu a zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob. Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování).
- Rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 62A 163/2015-89 ze dne 3. 5. 2017 se rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 25.8.2015, č.j. KUJI56160/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Telč ze dne 30.7.2015, č.j. Telč 5028/2015, zrušují, Městský úřad Telč je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o výši platů a odměn každého z vedoucích odborů a tajemníka Městského úřadu Telč vyplacených těmito osobám v roce 2014, žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
Zaměstnanec prvostupňového orgánu je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, k němuž se následně přiklonil i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím příjemcem veřejných prostředků.“ Plat vyplácený zaměstnancům prvostupňového orgánu přitom nelze považovat za prostředek ryze soukromý. „[z]aměstnanec placený z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky

dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. Stejně tak je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby placené za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejrůznější inominátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. Ze znění ani z účelu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím totiž nelze dovodit, že by se vztahoval pouze na určité právní tituly poskytování veřejných prostředků, např. pouze na tituly veřejnoprávní. Nesouhlas jednotlivých zaměstnanců se zveřejněním výše jejich platů je do jisté míry lidsky pochopitelný, neboť se jedná o informaci, kterou v naší společnosti běžně lidé otevřeně nesdělují a která je považována za velmi soukromou. Za současné právní úpravy však osobám pobírajícím plat z veřejných prostředků nezbyvá než přijmout fakt, že výše jejich příjmů je věcí veřejného zájmu a že kdokoli má právo se na ni dotazovat.

- Rozsudkem Krajského soudu v Brně, č.j. 62A 141/2015-135, ze dne 3. 5. 2017 se rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 31.7.2015, č.j. KUJ151567/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem ze dne 20.7.2015, č.j. TAJ/11696/2015/Šp, zrušují, Městský úřad Bystřice nad Pernštejnem je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o jménu a příjmení osob, které v roce 2014 zastávaly pozice jednotlivých vedoucích odborů a pozici tajemníka Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem, jakož i o platu a odměně vyplacené těmto osobám v roce 2014, žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení a osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Zaměstnanec prvostupňového orgánu je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, k němuž se následně přiklonil i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím příjemcem veřejných prostředků.“ Plat vyplácený zaměstnancům prvostupňového orgánu přitom nelze považovat za prostředek ryze soukromý. Jak uvedl rozšířený senát v bodu 73 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnance placené z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají.“ Rozšířený senát rovněž dospěl k názoru, že v případě vedoucích zaměstnanců musejí být na žádost informace o výši jejich platů poskytnuty vždy a bezvýjimečně (srov. bod 97 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014). Není tak nutné se zabývat otázkou, zda by mohly být podmínky pro aplikaci zmíněné výjimky splněny, neboť žalobce požadoval informaci o výši platu tajemníka a vedoucích odborů prvostupňového orgánu, jež lze bezesporu považovat za vedoucí zaměstnance. Nelze přitom přisvědčit žalovanému ohledně absence veřejného zájmu při paušálním poskytování informací o výši platů všech zaměstnanců veřejného sektoru, neboť v projednávaném případě byly požadovány informace o konkrétně vymezených zaměstnancích, kteří v rámci prvostupňového orgánu zastávali významné funkce. Veřejný zájem na tom,

aby byla veřejnost informována o způsobu odměňování zaměstnanců v takovém postavení, je zde nepochybný.

- Rozsudkem Krajského soudu v Brn, č.j. 62A 181/2015-84 ze dne 3. 5. 2017 se rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 8.10.2015, č.j. KUJI64358/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 9.9.2015, č.j. OKVM 53031/15 – SPIS 10970/2015/Le, se zrušují, městský úřad Třebíč je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o jménu a příjmení osob, které v roce 2014 zastávaly pozice jednotlivých vedoucích odborů a pozici tajemníka, tj. které jsou skryté v poskytnutých informacích pod označením „vedoucí zaměstnanec 1 – vedoucí zaměstnanec 15“, žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
Zaměstnanec prvostupňového orgánu je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, k němuž se následně přiklonil i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím příjemcem veřejných prostředků.“ Jak uvedl rozšířený senát v bodu 73 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec placený z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. Stejně tak je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby placené za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejrůznější inominátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. Ze znění ani z účelu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím totiž nelze dovodit, že by se vztahoval pouze na určité právní tituly poskytování veřejných prostředků, např. pouze na tituly veřejnoprávní“. Rozšířený senát se v citovaném rozsudku ze dne 22.10.2014 vyjádřil i k provádění testu proporcionality. Korigoval přitom právní názor vyjádřený ve dřívějším rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010, č.j. 5 As 64/2008-155, publikovaném pod č. 2109/2010 Sb. NSS., v tom směru, že „[i]nformace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují“, ale „[p]ovinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“ Rozšířený senát rovněž dospěl k názoru, že v případě vedoucích zaměstnanců musejí být na žádost informace o výši jejich platů poskytnuty vždy a bezvýjimečně (srov. bod 97 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014). Není tak nutné se zabývat otázkou, zda by mohly být podmínky pro aplikaci zmíněné výjimky splněny, neboť žalobce požadoval informaci o výši platu tajemníka a vedoucích odborů prvostupňového orgánu, jež lze bezesporu považovat za vedoucí zaměstnance.

- Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2017, č.j. 62A 153/2015-99 se rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13.8.2015, č.j. KUJI53360/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 15.7.2015, č.j. OKVM 43412/15 – SPIS 8435/2015/Le, se zrušují, městský úřad Třebíč je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o jménu a příjmení osob, které v roce 2014 zastávaly pozice jednotlivých vedoucích odborů a pozici tajemníka, tj. informace které jsou skryté v poskytnutých informacích pod označením „vedoucí zaměstnanec 1 – vedoucí zaměstnanec 15“, žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení a osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
Zaměstnanec prvostupňového orgánu je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, k němuž se následně přiklonil i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím příjemcem veřejných prostředků.“ Jak uvedl rozšířený senát v bodu 73 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec placený z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. Stejně tak je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby placené za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejrůznější inominátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. Ze znění ani z účelu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím totiž nelze dovodit, že by se vztahoval pouze na určité právní tituly poskytování veřejných prostředků, např. pouze na tituly veřejnoprávní“. Rozšířený senát se v citovaném rozsudku ze dne 22.10.2014 vyjádřil i k provádění testu proporcionality. Korigoval přitom právní názor vyjádřený ve dřívějším rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010, č.j. 5 As 64/2008-155, publikovaném pod č. 2109/2010 Sb. NSS., v tom směru, že „[i]nformace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují“, ale „[p]ovinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“ Rozšířený senát rovněž dospěl k názoru, že v případě vedoucích zaměstnanců musejí být na žádost informace o výši jejich platů poskytnuty vždy a bezvýjimečně (srov. bod 97 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014). Není tak nutné se zabývat otázkou, zda by mohly být podmínky pro aplikaci zmíněné výjimky splněny, neboť žalobce požadoval informaci o výši platu tajemníka a vedoucích odborů prvostupňového orgánu, jež lze bezesporu považovat za vedoucí zaměstnance.

- Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2017, č.j. 62A 173/2015-84 se rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 15.9.2015, č.j. KUJI59720/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě ze dne 24.8.2015, č.j. MUNMNM /27032/2015/2, zrušují; Městský úřad Nové Město na Moravě je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o jménu a příjmení osob, které v roce 2014 zastávaly pozice jednotlivých vedoucích odborů a pozici tajemníka Městského úřadu Nové Město na Moravě, jakož i o platu a odměně vyplacené těmto osobám v roce 2014; žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce; žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení a osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- Zaměstnanec prvostupňového orgánu je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, k němuž se následně přiklonil i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím příjemcem veřejných prostředků.“ Jak uvedl rozšířený senát v bodu 73 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec placený z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. Stejně tak je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby placené za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejrůznější inominátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. Ze znění ani z účelu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím totiž nelze dovodit, že by se vztahoval pouze na určité právní tituly poskytování veřejných prostředků, např. pouze na tituly veřejnoprávní“. Rozšířený senát se v citovaném rozsudku ze dne 22.10.2014 vyjádřil i k provádění testu proporcionality. Korigoval přitom právní názor vyjádřený ve dřívějším rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010, č.j. 5 As 64/2008-155, publikovaném pod č. 2109/2010 Sb. NSS., v tom směru, že „[i]nformace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují“, ale „[p]ovinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“ Rozšířený senát rovněž dospěl k názoru, že v případě vedoucích zaměstnanců musejí být na žádost informace o výši jejich platů poskytnuty vždy a bezvýjimečně (srov. bod 97 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014). Není tak nutné se zabývat otázkou, zda by mohly být podmínky pro aplikaci zmíněné výjimky splněny, neboť žalobce požadoval informaci o výši platu tajemníka a vedoucích odborů prvostupňového orgánu, jež lze bezesporu považovat za vedoucí zaměstnance.

- Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2017, č.j. 62A 126/2015-95 se rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 14.7.2015, č.j. KUJI45025/2015, a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 16.6.2015, č.j. MMJ/KT/2158/2015, se zrušují; Magistrát města Jihlavy je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o výši platů a odměn každého z vedoucích odborů, kromě Ing. Katariny Ruschkové a Mgr. Jana Vystrčila, a tajemníka Magistrátu města Jihlavy vyplacených těmto osobám v roce 2014; žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Zaměstnanec prvostupňového orgánu je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, k němuž se následně přiklonil i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím příjemcem veřejných prostředků.“ Jak uvedl rozšířený senát v bodu 73 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec placený z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. Stejně tak je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby placené za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejrůznější inominátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. Ze znění ani z účelu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím totiž nelze dovodit, že by se vztahoval pouze na určité právní tituly poskytování veřejných prostředků, např. pouze na tituly veřejnoprávní“. Rozšířený senát se v citovaném rozsudku ze dne 22.10.2014 vyjádřil i k provádění testu proporcionality. Korigoval přitom právní názor vyjádřený ve dřívějším rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010, č.j. 5 As 64/2008-155, publikovaném pod č. 2109/2010 Sb. NSS., v tom směru, že „[i]nformace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují“, ale „[p]ovinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystavují konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“ Rozšířený senát rovněž dospěl k názoru, že v případě vedoucích zaměstnanců musejí být na žádost informace o výši jejich platů poskytnuty vždy a bezvýjimečně (srov. bod 97 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014). Není tak nutné se zabývat otázkou, zda by mohly být podmínky pro aplikaci zmíněné výjimky splněny, neboť žalobce požadoval informaci o výši platu tajemníka a vedoucích odborů prvostupňového orgánu, jež lze bezesporu považovat za vedoucí zaměstnance.

- Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 5. 2017, č.j. 62A 167/2015-99 se rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 7.9.2015, č.j. KUJI 57905/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Náměšť nad Oslavou ze dne 28.7.2015, č.j. ČJMNO 3223/15/Sekr, se zrušují; městský úřad Náměšť nad

Oslavou je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o jménu a příjmení osob, které v roce 2014 zastávaly pozice jednotlivých vedoucích odborů a pozici tajemníka, a výši platů a odměn těmto osobám vyplaceným v roce 2014; žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce; žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zaměstnanec prvostupňového orgánu je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, k němuž se následně přiklonil i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím příjemcem veřejných prostředků.“ Jak uvedl rozšířený senát v bodu 73 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec placený z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. Stejně tak je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby placené za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejrůznější inominátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. Ze znění ani z účelu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím totiž nelze dovodit, že by se vztahoval pouze na určité právní tituly poskytování veřejných prostředků, např. pouze na tituly veřejnoprávní“. Rozšířený senát se v citovaném rozsudku ze dne 22.10.2014 vyjádřil i k provádění testu proporcionality. Korigoval přitom právní názor vyjádřený ve dřívějším rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010, č.j. 5 As 64/2008-155, publikovaném pod č. 2109/2010 Sb. NSS., v tom směru, že „[i]nformace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují“, ale „[p]ovinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“ Rozšířený senát rovněž dospěl k názoru, že v případě vedoucích zaměstnanců musejí být na žádost informace o výši jejich platů poskytnuty vždy a bezvýjimečně (srov. bod 97 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014). Není tak nutné se zabývat otázkou, zda by mohly být podmínky pro aplikaci zmíněné výjimky splněny, neboť žalobce požadoval informaci o výši platu tajemníka a vedoucích odborů prvostupňového orgánu, jež lze bezesporu považovat za vedoucí zaměstnance. Nesouhlas jednotlivých zaměstnanců se zveřejněním výše jejich platů je do jisté míry lidsky pochopitelný, neboť se jedná o informaci, kterou v naší společnosti běžně lidé otevřeně nesdělují a která je považována za velmi soukromou. Za současné právní úpravy však osobám pobírajícím plat z veřejných prostředků nezbyvá než přijmout fakt, že výše jejich příjmů je věcí veřejného zájmu a že kdokoliv má právo se na ni dotazovat.

- Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2017, č.j. 30 A 126/2016 – 45 se rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUJI 48995/2016, a

rozhodnutí Nemocnice Třebíč, příspěvkové organizace, ze dne 12. 5. 2015, zn. NTPO/11154/2015/2, zrušují; Nemocnici Třebíč, příspěvkové organizaci, se nařizuje poskytnout žalobci informace o výši odměny ředitelky Nemocnice Třebíč, příspěvkové organizace, a výši odměny jejího zástupce, obojí za kalendářní rok 2014, specifikované v žádosti žalobce ze dne 27. 4. 2015, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku a Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, publikovaném pod č. 3155/2015 Sb. NSS, dospěl k závěru, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Podle rozšířeného senátu je tedy třeba bez dalšího poskytnout informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, těch, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných, zaměstnanců, podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, či zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit, zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby, případně zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu či jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že podmínky pro dovození výjimky z povinnosti poskytnout požadované informace v předmětné věci nebyly na základě důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí naplněny. Dotčené osoby (ředitelka povinného subjektu a její zástupce, resp. zástupkyně) jsou obecné osoby na vedoucích pozicích, které se přímo a zásadně podílejí na fungování povinného subjektu. Údaje o jejich platech, případně odměnách, je tedy třeba v intencích závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu poskytnout a aplikace tzv. testu proporcionality se v tomto konkrétním případě neprovádí. Žalobcova motivace či účel, pro který předmětné informace požadoval, pak nejsou z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím relevantní, a nemohou tak být samy o sobě důvodem pro neposkytnutí požadovaných informací. Krajský soud tedy na tomto místě zdůrazňuje, že z povahy a postavení Nejvyššího správního soudu (srovnej zejména ustanovení § 12 odst. 1 a § 17 odst. 1 s. ř. s.) vyplývá, že právní názory vyslovené v jeho rozhodnutích mají být zásadním vodítkem pro správní orgány i instančně podřízené správní soudy v obdobných věcech (k tomu srovnej již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 2 Afs 165/2016 - 26, publikovaný pod č. 3501/2017 Sb. NSS). Názory vyslovené v jednotlivých rozsudcích Nejvyššího správního soudu, natož pak jeho rozšířeného senátu, tak musí být správními orgány z důvodu ochrany právní jistoty adresátů veřejné správy zásadně respektovány.

V souvislosti se soudním řízením o právech a povinnostech podle InfZ vznikly Krajskému úřadu Kraje Vysočina náklady na soudem stanovené náhradě nákladů řízení ve výši 40.200 Kč. V souvislosti se soudním řízením o právech a povinnostech podle InfZ nevznikly Krajskému úřadu Kraje Vysočina žádné náklady na vlastní zaměstnance ani žádné náklady na právní zastoupení.

- IV. V roce 2017 nebyla poskytnuta žádná výhradní licence ve smyslu InfZ.
- V. V roce 2017 bylo podáno **5** stížností podle § 16a InfZ na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace – stížnosti byly směřovány proti výši úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání.
- V jednom případě byla v souladu s rozhodnutím Ministerstva Vnitra ČR (dále jen „MV“) žadateli poskytnuta částečná informace, ve druhém případě v souladu s rozhodnutím MV byla výzva k úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledávání přepracována a žadatel opětovně vyzván k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Ve zbylých případech nadřízený orgán stížnosti zamítl a postup povinného subjektu potvrdil.
- VI. Další informace vztahující se k uplatňování InfZ je možné získat na internetových stránkách Kraje Vysočina <http://www.kr-vysocina.cz/> a na jeho úřední desce.

V Jihlavě dne 27. 5. 2019

MUDr. Jiří Běhouněk
hejtman Kraje Vysočina

Mgr. Ing. Zdeněk Kadlec, dr. h. c.
ředitel Krajského úřadu Kraje Vysočina